

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: J. N.
bytem
zastoupen K. K., obecnou zmocněnkyní
bytem

proti
žalovanému: Ministerstvo spravedlnosti ČR
sídlem Praha 2, Vyšehradská 424/16

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2018, č. j. MSP-17/2016-ODSK-OTC/28,

takto:

- I. Řízení vedená Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 A 157/2018 a sp. zn. 10 A 6/2019 **se spojují** ke společnému projednání a nadále budou vedena pod sp. zn. 10 A 157/2018.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2018, č. j. MSP-17/2016-ODSK-OTC/28, **se zrušuje** a věc **se** žalovanému **vrací** k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** žalobci nahradit náklady řízení ve výši **238 Kč** ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) domáhá přezkoumání žalovaného rozhodnutí ze dne 9. 11. 2018, č. j. MSP-17/2016-ODSK-OTC/28, kterým žalovaný
 - a) výrokem I. zamítl žádost žalobce o poskytnutí peněžité pomoci podle zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o obětech*“ nebo „*zákon*“) pro nesplnění podmínek § 24 odst. 1 písm. d), § 28 odst. 1 písm. d) tohoto zákona,
 - b) výrokem II. žalobci přiznal peněžitou pomoc ve výši 10.000 Kč podle § 24 odst. 1 písm. a), odst. 2 a § 28 odst. 1 písm. a) zákona o obětech trestných činů,
 - c) výrokem III. zamítl žádost o poskytnutí peněžité pomoci co do částky 40.000 Kč pro nesplnění podmínek podle § 24 odst. 1 písm. b), odst. 3 zákona.

II. Žalované rozhodnutí

2. Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nejprve poukázal na to, že žalobce žádá o poskytnutí peněžité pomoci ve výši 50.000,- Kč podle § 28 odst. 1 písm. d) zákona o obětech trestných činů. Není však obětí trestného činu ve smyslu § 24 odst. 1 písm. d) zákona, tj. obětí trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, a ačkoliv byl v době spáchání činu dítětem ve smyslu trestního práva, nebyl obětí trestného činu týrání svěřené osoby podle § 198 trestního zákoníku. Zároveň žalobce neprokázal, že by mu vznikla nemajetková újma a nežádá ani o úhradu nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy. Nárok na odškodnění podle ustanovení § 28 odst. 1 písm. d) zákona tak žalobci nenáleží.
3. Ke stěžejní žalobcově žádosti o poskytnutí peněžité pomoci podle § 28 odst. 1 písm. b) zákona o obětech, tedy z titulu těžké újmy na zdraví, žalovaný shrnul, že rozsudkem městského soudu ze dne 23. 4. 2018, č. j. 11 A 193/2016 – 45, bylo zrušeno jeho předchozí rozhodnutí ve věci. Žalovaný procesní výtky městského soudu sice akceptoval, věcně však na posouzení žalobcovy žádosti setrval. Vycházel přitom ze stěžejního názoru soudu, že jestliže v projednávané věci ve věci nedošlo k pravomocnému odsouzení pachatele, žalovaný nebyl vázán otázkou kvalifikace trestného činu a tedy způsobené újmy a byl povinen vést vlastní šetření ke skutkovému stavu.
4. Žalovaný poté shrnul, že ve správním řízení byl proveden důkaz relevantním spisovým materiálem Policie ČR, v tomto případě zejména spisem KRPC-113670/TČ-2015-020217. Z obsahu tohoto spisu byl pak největší zřetel brán na znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví ortopedie a traumatologie, zpracovaný soudním znalcem MUDr. P. S., který je založen na č. l. 55-61 policejního spisu. Z posudku žalovaný zjistil, že posudek byl zpracován dne 9. 4. 2016 poté, co znalec dostal k dispozici obsah policejního spisu ke dni 24. 3. 2016 (tedy ke dni zadání posudku), a po osobním vyšetření žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje:

soudním znalcem. Soudní znalec z jemu dostupných podkladů včetně osobního kontaktu s žalobcem konstatoval, že „z hlediska medicínského se jedná o poranění středně těžkého stupně, z hlediska soudnělékařského se jedná o ublížení na zdraví.“

5. Znalec vycházel jak z dosavadního obsahu spisu, tak z osobního vyšetření žalobce ca. půl roku po zranění. Znalec neměl k dispozici všechny lékařské zprávy, které žalobce později založil do správního spisu. Z obsahu správního spisu měl soudní znalec k dispozici předběžnou propouštěcí zprávu ze dne 13. 8.2015 z Nemocnice České Budějovice (č.l. 15 správního spisu, č.l. 48 policejního spisu) a lékařskou zprávu ze dne 14.8.2015 (č.l. 17 správního spisu, č.l. 49 správního spisu). Na rozdíl od správního orgánu tak znalec neměl k dispozici zprávy vyjmenované pod body 2, 3, 5, 6, 7 výčtu příloh žádosti, jak je žalovaný specifikoval v úvodu odůvodnění žalovaného rozhodnutí. K těmto zprávám nicméně správní orgán konstatoval, že se jedná o zprávy shrnující průběh léčby, který byl znalcem dostatečně zachycen v odpovědi na otázku položenou mu pod číslem 5. Nadto správní orgán konstatoval, že jestliže byly uvedené lékařské zprávy k dispozici žalobci, který je nezaložil do policejního spisu, ani je při osobním setkání nepředložil znalci, vycházel z těchto zpráv správní orgán jen velice zdráhavě, neboť jejich nepředložení policejnímu orgánu lze považovat za neposkytnutí potřebné součinnosti orgánu činnému v trestním řízení ve smyslu § 27 písm. c) zákona. Žalovaný však má za to, že se nejedná o natolik závažné porušení povinnosti poskytnout potřebnou součinnost, aby bylo na místě žádost jako celek zamítnout (jak jinak vyžaduje § 27 zákona), nicméně zároveň se lze pozastavit nad tím, že žalobce na jednu stranu nyní nesouhlasí s tím, jak jemu vzniklou újmu orgány činné v trestním řízení kvalifikovaly, ovšem na druhou stranu jim sám neposkytl všechny materiály, které měl k dispozici.
6. Žalovaný shrnul, že doba léčení žalobci vzniklé újmy činila celkem 47 dnů včetně od dne hospitalizace dne 9. 8. 2015 do sejmutí Sauerových dlah dne 24. 9. 2015. Z předložených lékařských zpráv správní orgán zjistil, že po tuto dobu byl žalobce na obvyklém způsobu života omezen zejména tím, že mu byla ze strany ošetřujících lékařů doporučena konzumace mixované stravy a zakázána konzumace alkoholických nápojů.
7. Zákaz konzumace alkoholických nápojů žalovaný nepovažoval za jakkoliv relevantní ve smyslu citelného omezení v obvyklém způsobu - jedná se o opatření směřující ke zlepšení zdravotního stavu žalobce, jakkoliv tato skutečnost nemusí být zejména na počátku tohoto opatření postiženému zřejmá. V této souvislosti nelze přehlédnout ani věk žalobce v rozhodné době, který nedosahoval hranice 18 let. Jako relevantní omezení na obvyklém způsobu života zbývá konzumování mixované stravy. Doba léčení pak přesáhla dobu 6 týdnů, jak vyžaduje § 24 odst. 3 písm. i) zákona. Žalovaný zdůraznil, že doba léčení nedosáhla 8 týdnů, jak v rozsudku konstatoval soud – znalec v posudku uvedl, že doba léčení toho typu poranění, jaké bylo způsobeno žalobci, je obvykle zhruba 8 týdnů, nikoliv že 8 týdnů trvalo žalobcovo léčení.
8. Žalovaný dále uvedl, že definice těžké újmy na zdraví obsažená v ustanovení § 24 odst. 3 zákona o obětech je ve všem totožná s definicí těžké újmy na zdraví obsaženou v ustanovení § 122 odst. 2 trestního zákoníku a při posuzování těžké újmy na zdraví dle zákona o obětech je tak nutné přihlídnout rovněž k trestněprávní judikatuře i odborné literatuře vztahující se k tomuto pojmu. Ustálená judikatura trestních soudů jako těžkou

Shodu s prvopisem potvrzuje:

újmou na zdraví dle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku pak chápe „*vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění, které omezovaly způsob života poškozeného nejméně po dobu šesti týdnů*“, přičemž vážná porucha zdraví především znamená citelnou újmu v obvyklém způsobu života, kdy se poškozený např. „*musel pohybovat pomocí berlí a byl výrazně omezen v provádění osobní hygieny a tělesných potřeb, když byl odkázán na částečnou pomoc druhé osoby*.“ Citelnost způsobené újmy v obvyklém způsobu života pak vyplývá zejména z komparace s ostatními písmeny příslušných ustanovení (§ 122 odst. 2 trestního zákoníku a § 24 odst. 3 zákona o obětech), neboť je nutné, aby rozsah a závažnost újmy v případě jednotlivých ustanovení byly na obdobné úrovni.

9. Žalovaný je toho názoru, že jestliže byl žalobce po dobu necelých 7 týdnů omezen na obvyklém způsobu života konzumováním pouze mixované stravy, nelze to posoudit jako omezení, které by bylo možné postavit na roveň následkům, které jsou vyjmenovány v ostatních zákonných ustanoveních, a nesplňuje ani doktrinální a soudy akceptovanou podmínku spočívající v citelné újmě na obvyklém způsobu života, která by znamenala praktickou nesamostatnost žalobce v základních úkonech osobní hygieny a tělesných potřeb. V případě žalobce, který byl sice v době spáchání činu z hlediska trestního práva dítětem, ovšem zároveň mu již bylo přes 16 let. Nelze mít tedy za to, že by omezení v příjmu potravy znamenalo takto zásadní zásah do obvyklého způsobu života. S ohledem na žalobcův věk lze naopak předpokládat, že průměrná osoba téhož věku by byla schopna se s uloženým omezením příjmu potravy vypořádat sama, i bez asistence dalších osob. Nebyl na ni ovšem odkázán a i pokud by byl, nebylo by dle názoru správního orgánu možné postavit takovou situaci na roveň odkázání na pomoc druhých v úkonech základní hygieny. Přestože tedy doba léčení přesáhla dobu 6 týdnů, kritéria pro kvalifikování vzniklé újmy jako těžké újmy na zdraví naplněna nejsou. Doba léčení je pouze dílčím kritériem. Tento závěr je možné učinit v návaznosti na vývoj trestněprávní judikatury, neboť již bylo judikováno, že i stav, který svým dopadem na obvyklý způsob života poškozeného splňuje kritéria těžké újmy na zdraví, ovšem tento závažnější následek podaří díky pokročilému stupni lékařské vědy vyléčit rychleji než za 6 týdnů, ovšem úplné vyléčení trvá násobně déle, lze chápat jako těžkou újmu na zdraví. Z toho plyne, že těžkou újmu na zdraví by při splnění dalších kritérií bylo možno shledat i v případě, že doba léčení nedosáhla délky 6 týdnů, a naopak při nesplnění dalších kritérií ani samotná skutečnost, že doba léčení překročila délku 6 týdnů, nutně nezakládá těžkou újmu na zdraví dle písm. i) příslušného ustanovení, ať už v trestním zákoníku nebo v zákoně o obětech.
10. K těžké újmě na zdraví dle § 24 odst. 3 písm. d) zákona o obětech (případně § 122 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku) žalovaný konstatoval, že se musí jednat o natolik závažnou újmu, aby znamenala velmi citelný zásah do obvyklého způsobu života poškozeného. Bohatá je zejména judikatura k postižení zraku a sluchu jakožto dvou smyslů, které judikatura vcelku logicky vymezila jako zásadnější než zbylé tři (čich, hmat, chuť). K postižení zraku a sluchu judikatura dovodila, že o ztrátě lze hovořit v případě, že dojde k úplné hluchotě nebo slepotě, a že za podstatné oslabení funkce smyslového ústrojí lze považovat oslabení na méně než polovinu původní funkčnosti. Ke zraku pak judikatura dovodila, že ani ztráta jednoho oka není sama o sobě těžkou újmou na zdraví z důvodu podstatného oslabení smyslového ústrojí, neboť postižený je po jisté době návyku schopen vykonávat stejné činnosti jako člověk vidící na obě oči. Dále z judikatury plyne,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

že ztráta nebo podstatné oslabení čichu a chuti nejsou zdaleka tak důležité, a ani prostá ztráta hmatu není tak rozsáhlý zásah, aby znamenal těžkou újmu na zdraví dle písm. d). Zároveň judikatura nevyloučila, že postižení čichu, hmatu či chuti může být těžkou újmou na zdraví dle písm. e), pokud je toto postižení projevem závažného poškození centrální nervové soustavy.

11. K těžké újmě na zdraví dle § 24 odst. 3 písm. e) zákona o obětech (případně § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku) správní orgán konstatoval, že aby bylo možno poranění posoudit jako těžkou újmu dle tohoto ustanovení, muselo by se jednat o zranění, které s sebou nese nebezpečí pro život nebo jiný závažný déletrvající nebo trvalý následek. Za závažný déletrvající nebo trvalý následek je nutno považovat poranění, které snese srovnání s ostatními druhy těžké újmy na zdraví (zmrzačení, ochromení údu a podobně). Zároveň je k takto vymezené těžké újmě na zdraví uváděno, že poranění kostí, svalů a podobně, které se zhojí bez trvalých následků, lze uznat jako těžkou újmu na zdraví jen v případech, že jej provázela výše specifikovaná komplikace.
12. Žalovaný shrnul, že ze znaleckého posudku z policejního spisu bylo zjištěno, že u žalobce k žádným takovým komplikacím nedošlo, a z déletrvajících nebo trvalých následků znalec nevyloučil pouze sníženou kožní citlivost oblasti pravé části úst od dolního rtu po bradu. Takový následek však nelze mít za tak závažný, aby byl srovnatelný s následkem v podobě ochromení údu, zmrzačení či vyvolání potratu nebo usmrcení plodu.
13. Žalovaný byl toho názoru, že jakkoliv bylo žadateli způsobeno středně těžké poranění z medicínského hlediska, z hlediska soudnělékařského se jednalo o „prosté“ ublížení na zdraví, a žádost o poskytnutí peněžité pomoci ve výši 50.000,- Kč podle § 28 odst. 1 písm. b) zákona o obětech co do částky 40.000,- Kč zamítl. Na závěru o ublížení na zdraví ve smyslu § 24 odst. 2 zákona o obětech nemá správní orgán cokoli měnit, protože žadateli stejně jako v rozhodnutí zrušeném rozsudkem přiznal peněžitou pomoc ve výši 10.000 Kč.
14. Peněžitá pomoc v této výši byla žadateli vyplacena již po vydání rozhodnutí ze dne 15.11.2016, č. j. MSP-17/2016-ODSK-OTC/14. Poté, co bylo toto rozhodnutí rozsudkem zrušeno jako celek tedy včetně výroku, kterým byla žadateli přiznána peněžitá pomoc, odpadl právní důvod, na jehož základě bylo plněno. Tím se částka 10.000 Kč stala bezdůvodným obohacením ve smyslu § 299l zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. S ohledem na to, že výše pohledávky z titulu bezdůvodného obohacení, kterou má správní orgán vůči žadateli, a výše peněžité pomoci přiznané tímto rozhodnutím, jsou totožné, konstatoval žalovaný, že se souhlasem obecné zmocněnkyně provedl zápočtem obou pohledávek, čímž jsou obě vypořádány. Peněžitá pomoc je tedy žadateli tímto rozhodnutím přiznána, nicméně fakticky již žádná částka vyplacena nebude.

III. Žaloba

15. Žalobce ve věci podal celkem 2 žaloby. V pořadí **první** žaloba žalobce vůči žalovanému rozhodnutí byla k Městskému soudu v Praze postoupena z Nejvyššího správního soudu dne 14. 1. 2019; k Nejvyššímu správnímu soudu byla doručena dne 27. 11. 2018. Žalobce toto podání označil jako „stížnost“ a tou se původně u Nejvyššího správního soudu domáhal nápravy postupu žalovaného ministerstva spravedlnosti. Žalobce zde namítl, že žalovaný nerespektoval podle jeho názoru závěry Městského soudu v Praze vyjádřené v rozsudku ze dne 23. 4. 2018, č. j. 11 A 193/2016 – 45 a přesto vydal nové

Shodu s prvopisem potvrzuje:

rozhodnutí, v němž znovu zamítl žádost žalobce o odškodnění oběti podle § 24 odst. 1 písm. b) odst. 3 zákona o pomoci obětem trestných činů. Žalobce poukázal na to, že bylo žádáno vyplacení odškodnění oběti trestného činu za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem, toto odškodnění bylo také ze strany žalovaného zamítnuto. Na základě skutečnosti, že správní orgán odmítá kompenzovat vzniklou nemajetkovou újmu, byla dne 16. 11. 2018 zaslána ke stejnému správnímu orgánu žádost o poskytnutí odškodnění v souladu se zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Pokud by ani na toto správní orgán nereagoval, je žalobce připraven obrátit se v dané věci na Evropský soud pro lidská práva, stejně tak jako v případě odškodnění za způsobenou těžkou újmu na zdraví, kterou také odmítá Ministerstvo spravedlnosti přiznat a uhradit. To však po vyčerpání všech řádných opravných prostředků.

16. Vzniklou nemajetkovou újmu nesprávným úředním postupem žalobce dokladoval, ministerstvo spravedlnosti však nesprávně uvedlo ve svém rozhodnutí, že nebylo uvedeno, jaký nesprávný postup orgánů žalobce má na mysli a že žalobce neuvedl, jaké orgány pochybily. Žalobce poukázal na to, že ve věci pochybilo i samotné ministerstvo spravedlnosti, které svými průtahy v řízení způsobilo, že věc není do dnešního dne vyřízena, na toto správní orgán reagoval pouze omluvou. Na vyjádření ke stížnosti, která byla adresována k rukám ministra spravedlnosti a byla shledána jako důvodná. Žaloba na nedodržování lhůt podána nebyla, jevila se jako neúčelná.
17. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 12. 12. 2018, č. j. Na 283/2018 – 9, shledal, že tato stížnost je dle svého obsahu žaloba proti žalovanému rozhodnutí; postoupil ji tedy k Městskému soudu v Praze. Řízení o této žalobě vedl Městský soud v Praze pod sp. zn. 10 A 6/2019.
18. V pořadí **druhá žaloba** napadla přímo k městskému soudu dne 29. 11. 2018. V ní žalobce poukázal na to, že žalovaný ve věci rozhodl podruhé poté, co jeho předchozí rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016, č. j. MSP-17/2016-ODSK-OTC714, zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 4. 2018, 11 A 193/2016-45. Podle názoru žalobce v nynějším rozhodnutí nebylo zohledněno stanovisko Městského soudu v Praze a žalovaný rozhodl stejně, jako v prvním řízení. Žalobce je názoru, že v tomto případě se jedná již o porušení Listiny základních práv a svobod čl. 36 odst. 2 Listiny. Žalobce podotkl, že podle článku 36 odst. 3 Listiny má poté nárok na odškodnění. Žalovaný připomněl, že v případě, že žalovaný nesouhlasil s výroky a zrušením původního rozhodnutí, mohl podat proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, to však neučinil.
19. Žalobce v žalobě dále shrnul průběh správního řízení. Pokud žalovaný odkázal na skutečnosti zjištěné ze tří policejních spisů, právě v těch žalobce spatřoval nedostatky v práci policejního orgánu, na které reagoval stížnostmi. Žalobce uvedl, že osm měsíců trvalo, než se domohl uznání toho, že Policie ČR pochybila. Dále pak došlo k nesprávnému postupu ze strany Probační a mediační služby České Budějovice a v konečném rozhodování pak i samotného žalovaného. Všechny tyto orgány státní správy a veřejné správy podle žalobce nepostupovaly ani v souladu se zákonem č. 45/2013 Sb. o obětech trestných činů, tak ani v souladu se směrnicí Rady č. 2004/80/ES a nejvíce byla pak porušena směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2012/29/EU

Shodu s prvopisem potvrzuje:

20. Podle žalobce není možné v daném případě posuzovat věc pouze z podkladů Policie zařazených do spisového materiálu, která od počátku šetření zanedbala, neměla žádný zájem na spolupráci s obětí trestného činu a ani takto k němu nebylo přistupováno. Žalobce se musel sám písemným prohlášením prohlásit za oběti trestného činu, neboť Policie ČR tento úkon s nimi neprovedla, nebyli tudíž náležitě a řádně poučeni o svých právech. Vzhledem k tomu, že šetření Policie ČR bylo od počátku zanedbáno a policejní orgán tak nedošel ke zjištění pachatele trestného činu, byla ze strany Policie ČR vyvíjena snaha, co nejvíce případ bagatelizovat a proto také došlo k tomu, že nebylo ani jeho skutečnému zdravotnímu stavu věnováno tolik pozornosti, kolik v takovém případě věnováno být mělo. Žalobci se podle jeho názoru nedostalo pomoci, na kterou má zákonné právo jako zvlášť zranitelná oběť dle § 2 odst. 4 písm. a) zákona o obětech - „dítě“. Vymezení kategorie zvlášť zranitelné oběti podle § 2 odst. 4 písm. a) a c) zákona o obětech není podmíněno splněním dalších podmínek. Postačí tak určení, že obětí je osoba mladší 18 let nebo že jde o oběť trestného činu obchodování s lidmi.
21. V § 2 odst. 2 zákona o obětech je dále uvedeno, že obětí trestného činu se rozumí fyzická osoba, které bylo nebo mělo být trestným činem ublíženo na zdraví, způsobena majetková nebo nemajetková újma nebo na jejíž úkor se pachatel obohatil. Nemajetková újma představuje újmu imateriální, která zasahuje do osobnostních práv osoby poškozeného. Nebyl žádný důvod o poskytnutí pomoci v souvislosti s nemajetkovou újmou tuto nepožadovat, žalobce tak tedy učinil.
22. Dále žalobce uvedl, že 30. 7. 2018 zaslal vyjádření týkající se bezdůvodného obohacení v částce odškodnění ve výši 10.000 Kč (která žalobci zůstala po zrušení dřívějšího rozhodnutí), ve kterém bylo uvedeno, že poučení o vrácení již vyplacené částky 10 000 Kč nebylo zakomponováno ani do poučení původního rozhodnutí žalovaného ani do poučení rozsudku Městského soudu v Praze a z důvodu, že v rozsudku Městského soudu v Praze je uvedeno, že správní orgány jsou právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázány, bylo na místě se domnívat, že dojde pouze k doplacení částky 40 000 Kč za těžkou újmu na zdraví, k čemuž ze strany žalovaného nedošlo. V doplnění bylo také správnímu orgánu navrženo, že částka 10 000 Kč bude vrácena po sdělení čísla účtu, na který lze částku zaslat, na toto již správní orgán nereagoval.
23. K výroku I. žalovaného rozhodnutí žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že správní orgán odmítá kompenzovat vzniklou nemajetkovou újmu v souladu se zákonem o pomoci obětem trestných činů, byla dne 16. 11. 2018 zaslána ke stejnému správnímu orgánu žádost o poskytnutí odškodnění v souladu se zák. č. 82/1998 Sb. Pokud by ani na toto správní orgán nereagoval, obrátí se žalobce v dané věci na Evropský soud pro lidská práva, stejně tak jako v případě odškodnění za způsobenou těžkou újmu na zdraví, kterou také odmítá žalovaný přiznat a uhradit. K výrokům II a III. žalovaného rozhodnutí žalobce nesouhlasil se žalovaným, že by jeho zranění bylo pouze lehké. Znalecký posudek, který byl v průběhu vyšetřování zadán, uvádí, že se v daném případě jedná o zranění středně těžké, nemůže být toto tedy posouzeno jako zranění lehké, kdy doba léčení u žalobce přesáhla dobu 87 dnů.

Žalobce shrnul úraz a průběh léčení a rekonvalescence následovně:

- úraz se stal dne 9. 8. 2015 - zlomená čelist vpravo i vlevo
- následovala operace, dány Sauerovy dlahy

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- 24. 8. 2015 zrušen gumový tah, stále však mixovaná strava + domácí rehabilitace, rozhýbávání čelisti
- 10. 9. 2015 (měsíc po napadení) — stále stejná citlivost, snížena na 50 %, mixovaná strava, k sejmutí Sauerových dlah došlo 6 týdnů po napadení
- 24. 9. 2015 ukončena léčba na zubní ambulanci - stomatochirurgii - předán do péče ošetrující dětské lékařky
- 5. 10. 2016 necitlivost pravé strany + dolního rtu vpravo, poškozena větev tříklanného nervu, nejedná se sice o mimický nerv, ale v zákoně o obětech trestného činu není poškození nervů rozlišeno
- 3. 11. 2015 poslední kontrola - stále stejné obtíže, které přetrvávají dodnes

24. Žalobce je toho názoru, že v jeho případě se jedná o těžkou újmu na zdraví z důvodu

- § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech - ztráta nebo podstatné snížení funkce smyslového ústrojí v tomto případě chuť - necitlivost pravé poloviny úst, jazyka, dolního rtu, citlivost snížena na 50% - viz lékařská zpráva
- § 24 odst. 3 písm. e) zákona o obětech - poškození důležitého orgánu - za podmínek shora uvedených bude poškozením důležitého orgánu zpravidla: otřes mozku, je možno sem zařadit i poranění nervu (při úrazu došlo k poranění jedné větve tříklanného nervu a z tohoto důvodu přetrvává stále bolest a necitlivost), v tomto ustanovení však není rozlišeno, k jakému poškození nervu musí dojít, aby zranění bylo posouzeno jako zranění těžké
- § 24 odst. 3 písm. d) zákona o obětech - zohyzdění - tím, že došlo k posunutí zubní klenby (zubů) došlo k jistému zohyzdění, jedná se o viditelnou hyzdící změnu, která mění vzhled na újmu poraněného a vzbuzuje odpor a ošklivost změny, které jsou zde zařazeny, se týkají především obličeje
- § 24 odst. 3 písm. i) zákona o obětech — vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění, které omezovaly způsob života poškozeného nejméně 6 týdnů - velmi citlivá újma v obvyklém způsobu života poškozeného.

25. Žalobce je toho názoru, že v dané věci se vůbec nejedná o jednoznačný případ, neboť znalecký posudek byl vypracován se závěrem, že se jedná o středně-těžké poranění, neuvádí však, že ze soudně lékařského hlediska jde o ublížení na zdraví. Pokud by se jednalo

„pouze“ o lehkou újmu na zdraví, znalec by neuváděl výrok - středně těžké poranění - uvedl by

pouze stanovisko, že ze soudnělékařského hlediska se jedná o poranění lehké, což se nestalo. Zprávy, které neměl znalec k dispozici, zachycují výsledek operace, která proběhla dne

10. 8. 2015 a následně se projeví nedostatky této provedené operace a žalobce byl ze strany ortodontie, kam dochází na pravidelné kontroly, doporučen k další operaci v Brně, vzhledem k ne zcela dobře provedenému výkonu v Nemocnici České Budějovice.

26. Poškozený se sice nemusel pohybovat o berlích, omezen citelnou újmou na zdraví po dobu delší jak 6 týdnů však byl, omezen na běžném způsobu života déle jak 6 týdnů také byl, pomoc jiné osoby potřeboval, a to i v provádění osobní hygieny, bez pomoci jiné osoby by

Shodu s prvopisem potvrzuje:

sám všechny úkony nezvládl a nemohl mluvit. Jeho zranění, které mu bylo způsobeno neznámým pachatelem, je opravdu možné přirovnat zmrzačení, a to vzhledem k tomu, že nyní má ústa, ústní dutinu a zubní klenbu v takovém stavu, že není možné s tím do budoucna bez problémů žít. Operace, která by napравила a uvedla v původní stav jak jeho újmu způsobenou zraněním, tak následky provedené operace, by vyšla cca na 100 000 Kč, což je pro něho v současné době nemyslitelné.

27. Žalobce je toho názoru, že toto poranění lze zařadit do kategorie zmrzačení, kdy došlo ke kompletnímu posunu skusu, bolestivost přetrvává stále, nedovře ústa na 100%, citlivost úst je snížena o 50% a zuby jsou rozestoupeny každý na jinou stranu.

II. Vyjádření žalovaného

28. Žalovaný správní orgán **ve vyjádření k první žalobě** sdělil, že dle jeho názoru žalobcovo podání nazvané „stížnost“ nesplňuje formální náležitosti podání podle § 37 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále také jako „s. ř. s.“), natož náležitosti dle § 71 s. ř. s., navrhl proto, aby městský soud u tohoto podání postupoval podle § 37 odst. 5 soudního řádu správního (odstraňoval vady podání – pozn. městského soudu).
29. **Ve vyjádření k druhé žalobě** žalovaný taktéž poukázal na to, že žalobce podal již dne 27. 11. 2018 stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, jenž ji podle obsahu posoudil jako žalobu. Podle ustanovení § 32 s. ř. s. je pak řízení zahájeno dnem, kdy návrh dojde soudu, přičemž není rozhodné, zda je návrh doručen soudu věcně a místně příslušnému, přičemž každé další podání, které je soudu doručeno v téže věci, soud podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítne z důvodu tzv. překážky litispendence. Žalovaný je proto toho názoru, že druhá žaloba by měla být jako pozdější takto odmítnuta.
30. K věci samé žalovaný v podstatě shrnul obsah žalovaného rozhodnutí, jak byl podán výše. V návaznosti na obsah žaloby uvedl, že pokud žalobce rekapituluje průběh léčby, jeho tvrzení zcela neodpovídají obsahu správního spisu, zde zejména lékařským zprávám na č.l. 16 a 18. Z lékařské zprávy na č.l. 16 (ze dne 24.8.2015) je patrné, že u žalobce byla objektivně snížena citlivost pravé poloviny D (dolního, pozn. správní orgán) rtu a brady, kdy cítil cca 50 % zdravé strany. Z lékařské zprávy na č. l. 18 (ze dne 10.9.2015) již snížená citlivost objektivně potvrzena není a jednalo se o subjektivní pocity žalobce. Správní orgán je toho názoru, že v případě posuzování poruchy zdraví je nutno vycházet z objektivních lékařských zjištění, a protože objektivně byla snížena citlivost prokázána pouze lékařskou zprávou ze dne 24. 8. 2015, avšak nikoliv lékařskou zprávou ze dne 10. 9. 2015, lze (při přijetí pro žalobce nejpriznivějšího možného stavu) hovořit o snížení citlivosti maximálně do 9. 9. 2015.
31. Žalobce se v žalobě odvolává na oslabení chuti (tedy jednoho ze smyslů) o 50 %, když uvádí „*necitlivost pravé poloviny úst, jazyka, dolního rtu, citlivost snížena na 50 %*“. Tento závěr neodpovídá lékařským zprávám založeným ve správním spisu, neboť v těch se hovoří o snížené citlivosti „pouze“ pravé poloviny dolního rtu a brady, nikoliv o snížené citlivosti jazyka jakožto orgánu, který je pro chuť zcela stěžejní – právě na jazyku je umístěna drtivá většina chuťových receptorů (výrazně menší množství lze nalézt také na patře a v krku). Nadto žalovaný uvedl, že i v případě, že by oslabení smyslového ústrojí (chuti) o 50 % ze správního spisu skutečně vyplývalo, nejednalo by se o těžkou újmu na zdraví podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona o obětech Judikaturou v této souvislosti bylo dovozeno, že ani prostá ztráta hmatu není tak rozsáhlý zásah, aby znamenal těžkou újmu na zdraví dle písm. d). Zároveň ovšem, jak již správní orgán uvedl, judikatura nevykloučila, že postižení čichu,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

hmatu či chuti může být těžkou újmou na zdraví dle písm. e), pokud je toto postižení projevem závažného poškození centrální nervové soustavy.

32. Podle žalobce došlo při úrazu k poškození jedné větve trojklanného nervu, v důsledku čehož se u žalobce rozvinula necitlivost (a bolest). Poškození čichu, hmatu nebo chuti může být těžkou újmou na zdraví pro poškození důležitého orgánu, pokud je toto poškození projevem závažného narušení centrální nervové soustavy, a protože trojklanný nerv patří (stejně jako ostatní hlavové nervy) mezi nervy periferní (tedy nikoliv centrální) nervové soustavy, je vyloučeno, aby takové poranění bylo posouzeno jako těžká újma na zdraví.
33. Dále žalobce uvádí, že jeho poranění je těžkou újmou na zdraví podle § 24 odst. 3 písm. f) zákona o obětech, neboť jej poranění mělo zohyzdit způsobem, který vzbuzuje odpor a ošklivost. K tomu ovšem správní orgán uvádí, že protože žalobce v průběhu správního řízení takový následek neuváděl a do správního spisu nezaložil žádné podklady, které by takový následek být jen naznačovaly, neměl správní orgán důvod tento následek předpokládat. Dokazování k tomuto následku proto ze zcela legitimního důvodu vůbec neprobíhalo a žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu tak nemůže býti nezákonným, neboť je i v tomto ohledu zcela v souladu s obsahem správního spisu, kdy i správním orgánem shromážděný obsah správního spisu zcela odpovídá skutkovým tvrzením žalobce. Konečně žalobce uvádí, že jemu vzniklá újma naplňuje kritéria těžké újmy na zdraví podle § 24 odst. 3 písm. i) zákona o obětech. K tomuto tvrzení se správní orgán zevrubně vyjádřil jak v odůvodnění rozhodnutí, tak již i ve vyjádření.
34. Správní orgán nikterak nerozporuje, že žalobci bylo z medicínského hlediska způsobeno středně těžké poranění, ovšem tato skutečnost nijak nevypovídá o právním hodnocení. Jestliže způsobená zranění kritéria nenaplnují, nelze konstatovat, že by byla způsobena těžká újma na zdraví. Nejsou-li dána kritéria pro těžkou újmu na zdraví, je nutno posuzovat, zda jsou naplněna kritéria „lehké“ újmy na zdraví, kdy při tomto posouzení správní orgán dospěl k závěru, že tímto způsobem zranění žalobci způsobená klasifikovat lze, a to i podle § 24 odst. 2 zákona o obětech. Sama skutečnost, že z medicínského hlediska se jedná o středně těžké poranění, však nezakládá naplnění trestněprávních kritérií těžké újmy na zdraví.
35. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobcem citované ustanovení sice zakotvuje presumpci postavení oběti, ovšem postavení oběti samo o sobě nezakládá právo na peněžitou pomoc podle zákona o obětech. Dle žalobcovy teorie by na peněžitou pomoc měla nárok každá oběť každého trestného činu včetně těch, které nejsou spojeny se vznikem újmy na zdraví, se smrtí příbuzného či se vznikem nemajetkové újmy v důsledku trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti (a v případě dětí též trestného činu týrání svěřené osoby), tedy mimo jiné i oběti trestného činu podvodu, pomluvy, neoprávněného užívání cizí věci a dalších. Toto nicméně neodpovídá znění zákona o obětech, ze kterého vcelku srozumitelně plyne, že aby bylo možné poskytnout peněžitou pomoc, je nutné nejen to, aby žadatel vůbec byl obětí trestného činu, kde lze hovořit i o presumpci postavení oběti, ale také to, aby žadatel byl osobou uvedenou v § 24 odst. 1 písm. a) – d) zákona o obětech.

IV. Replika žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje:

36. Žalobce **k vyjádření žalovaného k první žalobě** repliku nepodal. V replice **k vyjádření žalovaného k druhé žalobě** žalobce setrval na svém dosavadním postoji. Žalobce takto zdůraznil, že utrpěl těžkou újmu na zdraví a má tedy nárok na odškodnění podle § 28 odst. 1 písm. b) zákona o obětech trestného činu. Všechny podklady žalobce předložil, žádné skutečnosti nezamlčoval. Znalci je předložit nemohl, nemohl vypracování znaleckého posudku nijak ovlivnit ani usměrňovat, neboť vypracování znaleckého posudku zadal policejní orgán, zahrnutí dalších výdajů do znaleckého vlivem dalších podkladů doložených ze strany poškozeného by policie podle žalobce neakceptovala. Poslední dokumenty předložil žalobce v rámci žaloby, šlo o výsledek z oddělené Ortodontie Český Krumlov (příloha žaloby ze dne 26. 11. 2018) a zpráva o uplatnění a přiznání trvalých následků (příloha žaloby ze dne 28. 11. 2018).

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

37. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci městský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s tím vyjádřil souhlas a žalovaný přes výzvu soudu nevyjádřil nesouhlas s rozhodnutím bez jednání; souhlas žalovaného s projednáním věci bez jednání je tedy presumován podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Městský soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – veškeré podklady jsou totiž součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem přezkumu městským soudem.
38. Městský soud jako první v projednávané věci musel vypořádat procesní situaci věci. Jak již bylo uvedeno v rekapitulační části tohoto rozsudku, žalobce ve skutečnosti proti žalovanému rozhodnutí podal dvě žaloby s tím, že žaloba podaná k Nejvyššímu správnímu soudu napadla dne 27. 11. 2018, zatímco žaloba podaná k městskému soudu napadla dne 29. 11. 2018. První žaloba ve věci (označená jako stížnost) napadla tedy k soudu (byť k věcně nepřislušnému Nejvyššímu správnímu soudu) dříve, než žaloba druhá u městského soudu. Obě žaloby byly po nápadu k městskému soudu zapsány pod samostatnými spisovými značkami 10 A 157/2018 a 10 A 6/2019.
39. Podle ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. platí, že „*samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí, může předseda senátu usnesením spojit ke společnému projednání.*“ Městský soud v projednávaných věcech poté shledal, že z důvodu hospodárnosti je vhodné řízení o první a druhé žalobě spojit ke společnému projednání, neboť je dána shoda v účastnících řízení, obě žaloby směřují proti témuž rozhodnutí. Rozsah žalob v podobě žalobních bodů, byť obě směřují vůči totožnému žalovanému rozhodnutí, však zcela totožný není - i z tohoto důvodu je řízení vedeno pod dvěma samostatnými spisovými značkami.
40. S ohledem na výše uvedené městský soud proto podle ustanovení § 39 odst. 1 s. ř. s. řízení o první a druhé žalobě výrokem I. tohoto rozsudku spojil ke společnému projednání. Řízení o obou žalobách tak bude vedeno pod sp. zn. 10 A 157/2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

41. Pokud jde o možnou překážku litispendence, žalobce v první žalobě uplatnil toliko blanketní důvody, pro které spatřuje žalované rozhodnutí za nezákonné a tato žaloba rovněž neobsahuje ani další náležitosti podle § 37 odst. 3 s. ř. s., neboť v ní žalobce neuvádí, co svým podáním navrhuje.
42. Současně je však z druhé žaloby zřejmé, že právě v ní žalobce důsledně vyličil veškeré skutkové a právní důvody, pro které měl žalované rozhodnutí za nezákonné. Žalobce tak v druhé žalobě obsahově navazuje na první žalobu. Městský soud proto druhou žalobu, kterou žalobce ostatně podal prakticky současně a patrně ji zamýšlel jako skutečnou žalobu proti žalovanému rozhodnutí, posoudil toliko jako doplnění první žaloby. Celkově je totiž z obou žalob zřejmé, čeho se žalobce věcně domáhá, co navrhuje a v souhrnu obou žalob jsou zřejmé i jasné formulované žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jež jsou detailně vyloženy v rekapitulační části tohoto rozsudku. Žalobce takto tedy ve skutečnosti podal k soudům v několika podáních dohromady jednu formálně perfektní a projednatelnou žalobu.
43. Městský soud proto v projednávané věci neshledal naplnění zákonných podmínek pro procesní postup, v němž by odmítl druhou žalobu pro překážku litispendence a neshledal ani důvody k odstraňování vad první žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s.
44. K věci samé ze správního spisu městský soud zjistil, že žalobce u žalovaného podal dne 14. 1. 2016 žádost o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestných činů, ve které jako oběť trestného činu podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. b) zákona uplatňoval nárok na poskytnutí peněžité pomoci. K žádosti přiložil podklady pro rozhodnutí (mj. několik lékařských zpráv o ošetření a hospitalizaci žalobce po útoku pachatele) a žádal, aby mu byla vyplacena paušální částka ve výši 50.000 Kč a k tomu částka za ztrátu na výděлку ve výši 6.650 Kč, částka za náklady spojené s léčením oběti ve výši 6.480 Kč, plus 458 Kč a částka za právní pomoc ve výši 9.680 Kč, tedy celkem 73.268 Kč. Dne 11. 4. 2016 požádal zákonný zástupce žalobce žalovaného o zaslání stanoviska k přijetí podané žádosti a dne 16. 6. 2016 byl zákonný zástupce žalobce vyzván k předložení kopie rodného listu syna s tím, aby se vyjádřil, zda bude požadovat odškodnění ve výši paušální částky 50.000 Kč, nebo v podobě prokázané ztráty na výděлку a prokázaných nákladů spojených s léčením. Na to dne 22. 6. 2016 zákonný zástupce žalobce uvedl, že žalobce žádá odškodnění vyplacením paušální částky ve výši 50.000 Kč a uvedl, že bylo vydáno usnesení policejního orgánu o odložení věci ze dne 15. 5. 2016, proti kterému podal stížnost, která byla zamítnuta. Dne 21. 10. 2016 byl zákonný zástupce žalobce vyrozuměn o ukončení dokazování a o možnosti se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí (třemi spisy Policie ČR).
45. Dne 15. 11. 2016 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. MSP-17/2016-ODSK-OTV/14, kterým přiznal žadateli peněžitou pomoc ve výši 10.000 Kč a co do částky 40.000 Kč podanou žádost zamítl. Městský soud v Praze však rozsudkem ze dne 23. 4. 2018, č. j. 11 A 193/2016 – 45, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud byl toho názoru, že žalovaný nemohl pouze odkázat na zjištění učiněná v trestním řízení, ale že byl v projednávané věci povinen řádně zjistit skutkový stav, což neučinil. Žalovaný se podle soudu vůbec konkrétními okolnostmi pro přiznání odškodnění žalobce nezabýval, když nezjišťoval, zda byl žalobce v důsledku trestného činu omezen v obvyklém způsobu života a v jakém rozsahu - pokud žalovaný pouze uvedl, že nedošlo k tak závažnému poškození, aby se mohlo jednat o vážnou poruchu zdraví, považoval městský soud tento závěr za nedostatečný, a to zejména s ohledem na ustanovení § 24 odst. 3 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- i) zákona, podle kterého je těžkou újmou na zdraví porucha zdraví trvající nejméně po dobu 6 týdnů, když omezení žalobce v obvyklém způsobu života tuto lhůtu prokazatelně přesáhlo.
46. Žalovaný pro další řízení vyžádal spisy Policie ČR: KRPC-119636/ČJ-2015-020066-S, KRPC-140969/ČJ-2015-020066-S, KRPC-113670/ČJ-2015-020217 a spis Okresního státního zastupitelství v Českém Krumlově sp. zn. ZN 1339/2015. Žalovaný dále připsal ze dne 20. 7. 2018 požádal žalobce o vrácení již vyplacené částky odškodnění ve výši 10.000 Kč, jež se po rozsudku Městského soudu ze dne 23. 4. 2018, č. j. 11 A 193/2016 – 45, stala bezdůvodným obohacením žalobce. Žalobce v doplnění žádosti ze dne 1. 8. 2018 byl v podstatě toho názoru, že vzhledem k tomu, že pro žalovaného je závazný rozsudek městského soudu, tak v případě přiznání částky odškodnění převyšující 10.000 Kč bude tento rozdíl žalobci doplacen /žalobce byl toho názoru, že mu svědčí částka 50.000 Kč jakožto odškodnění těžké újmy na zdraví podle § 24 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 28 odst. 1 písm. b) zákona a dále náhrada nemajetkové újmy podle § 28 odst. 1 písm. d) zákona za nesprávný postup Policie ČR při šetření trestného činu/. Dne 18. 9. 2018 žalovaný ukončil dokazování a umožnil žalobci seznámit se s podklady řízení a dne 9. 11. 2018, č. j. MSP-17/2016-ODSK-OTC/28 vydal žalované rozhodnutí.
47. Městský soud úvodem konstatuje, že samotná trestní věc zranění žalobce byla na základě usnesení policejního orgánu ze dne 15. 5. 2016, č. j. KRPC-113670-115/TČ-2015-020217, odložena, neboť konkrétní pachatel trestného činu nebyl zjištěn. Není poté sporu o tom, že nárok na určité odškodnění žalobce má i v tomto případě, podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona.
48. Podle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o obětech trestných činů má právo na peněžitou pomoc
- a) oběť, které bylo v důsledku trestného činu ublíženo na zdraví,
 - b) oběť, které byla v důsledku trestného činu způsobena těžká újma na zdraví,
 - c) osoba pozůstalá po oběti, která v důsledku trestného činu zemřela, byla-li rodičem, manželem, registrovaným partnerem, dítětem nebo sourozencem zemřelého a současně v době jeho smrti s ním žila v domácnosti, nebo osoba, které zemřelý poskytoval nebo byl povinen poskytovat výživu,
 - d) oběť trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti a dítě, které je obětí trestného činu týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), kterým vznikla nemajetková újma.
49. Žalobce nesporně, že není obětí trestného činu podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. c) a d) zákona, sám žalobce v žádosti ze dne 14. 1. 2016 původně požádal o odškodnění podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona. Jádrem sporu je zde to, zda poškození zdraví žalobce vedlo k „prostému“ ublížení na zdraví nebo k těžké újmě na zdraví, tj. zda žalobce byl obětí podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona.
50. Ustanovení § 24 odst. 2 zákona specifikuje, že ublížením na zdraví se pro účely tohoto zákona rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje nejméně po dobu tří týdnů obvyklý způsob života oběti a který vyžaduje lékařského ošetření.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

51. Oproti tomu podle § 24 odst. 3 zákona platí, že těžkou újmou na zdraví se pro účely tohoto zákona rozumí jen vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění. Za těchto podmínek je těžkou újmou na zdraví
- a) zmrzačení,
 - b) ztráta nebo podstatné snížení pracovní způsobilosti,
 - c) ochromení údu,
 - d) ztráta nebo podstatné oslabení funkce smyslového ústrojí,
 - e) poškození důležitého orgánu,
 - f) zohyzdění,
 - g) vyvolání potratu nebo usmrcení plodu,
 - h) mučivé útrapy, nebo
 - i) porucha zdraví trvající nejméně po dobu 6 týdnů.
52. Žalovaný v této souvislosti v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě příhodně poukazuje na to, že kategorie „těžká újma“ na zdraví je v zákoně definována prakticky totožně jako v případě těžkého ublížení na zdraví podle § 122 odst. 1 a 2 trestního zákoníku. Městský soud poznamenává, že zákon o obětech na rozdíl od trestního zákoníku výslovně v případech těžké újmy na zdraví podle § 24 odst. 3 písm. i) specifikuje hranici trvající poruchy zdraví na dobu nejméně 6 týdnů, zatímco obsahově podobné ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku nezbytnou minimální délku poruchy zdraví nespecifikuje; pro účely trestního řízení však stejnou délku poruchy zdraví trvající nejméně 6 týdnů dovodila již dřívější judikatura trestních soudů (viz. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2018, sp.zn. 6 Tdo 921/2018, a mnohá dřívější rozhodnutí Nejvyššího soudu – viz níže).
53. Ve stejném usnesení ze dne 31. 7. 2018, 6 Tdo 921/2018, pak Nejvyšší soud poukázal na to, že objektem trestného činu ublížení na zdraví je lidské zdraví, tj. normální funkce lidského těla včetně řádné funkce všech orgánů, které jsou potřebné k náležité činnosti. Podle usnesení 30. 4. 2019, sp. zn. 4 Tdo 495/2019, se ublížením na zdraví podle § 122 odst. 1 trestního zákoníku rozumí takový stav záležející v poruše zdraví nebo jiném onemocnění, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje, nikoli jen po krátkou dobu, obvyklý způsob života poškozeného a který vyžaduje lékařského ošetření. Při posuzování, zda došlo k ublížení na zdraví, mají význam zejména takové skutečnosti, jako je povaha poruchy zdraví, jak byla způsobena, jakými příznaky se projevuje, který orgán a která funkce byla narušena, bolestivost poranění a její intenzita, zda a do jaké míry porucha zdraví narušila obvyklý způsob života postiženého a po jak dlouhou dobu, počítaje v to i vyřazení z pracovního procesu, a zda a jaké lékařské ošetření vyžaduje. Dále je třeba posuzovat, jaké potíže měl poškozený a zda tyto potíže odpovídaly lékařskému nálezu (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 2. 9. 1965, sp.zn. 5 Tz 38/65, uveřejněný pod č. 2/1966 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, obdobně též usnesení ze dne 4. 9. 2013, sp. zn. 3 Tdo 783/20).
54. Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 9. 2018, sp. zn. 3 Tdo 924/2018, spočívá rozdíl mezi těžkou újmou na zdraví a ublížením na zdraví v tom, že při těžké újmě na zdraví musí jít o vážnou poruchu zdraví nebo o jiné vážné onemocnění, které

Shodu s prvopisem potvrzuje:

postižený pociťuje jako citelnou újmu v obvyklém způsobu života, což vyplývá i ze srovnání s dalšími druhy těžké újmy na zdraví uvedenými v § 122 odst. 2 písm. a) až h) trestního zákoníku, a dále v tom, že porucha zdraví musí mít delší trvání, což trestní zákoník § 122 odst. 2 písm. j) vyjadřuje slovy „*delší dobu trvající porucha zdraví*“. Trvání poruchy zdraví při těžké újmě na zdraví může být delší nebo i kratší než je v soudní praxi vžitá hranice šesti týdnů, a to podle povahy poruchy zdraví a příznaků, které ji doprovázejí (srov. R 13/1966; dále R II/1965). Správné závěry o tom, jakou povahu má těžká újma na zdraví nebo jaké nebezpečí pro napadeného z útoku pachatele hrozilo, může soud učinit jen na základě lékařského nálezu nebo posudku. Závěr, zda v konkrétním případě došlo k těžké újmě na zdraví či jen k ublížení na zdraví, je však závěrem právním, který přísluší učinit soudu a nikoli znalci. (obdobně též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 4. 2019, sp. zn. 6 Tdo 335/2019). Hodnocení následku z hlediska znalce tedy není pro žalovaného, jenž tu vystupuje v pozici orgánu přiznávajícího odškodnění, nijak relevantní.

55. Judikatura obecných soudů při hodnocení délky trvání poruchy zdraví vyžaduje i šetření případných následků poruchy zdraví následkem trestného činu, to pro případy, že by trvalé následky jeho zranění mohly mít za následek např. zmrzačení, podstatné snížení pracovní způsobilosti nebo ochromení údu (srov. rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tz 64/68 a sp. zn. 6 Tz 2/84). Městský soud podotýká, že ve zrušujícím rozsudku ze dne 23. 4. 2018, č. j. 11 A 193/2016 – 45, ostatně uložil žalovanému (srov. body 24 a 26), aby skutkový stav o omezeních žalobcova života i následkem trestného činu sám zjistil. Shromážděné podklady správního řízení pak prokazují nejen dobu léčení poškození zdraví žalobce, ale – to zejména posudek – specifikuje i konkrétní následky zranění žalobce.
56. Žalobce v projednávané věci setrvale poukazuje právě na to, že v jeho případě byla naplněna podmínka dlouhodobě trvající poruchy zdraví podle § 24 odst. 3 písm. i) zákona. Krom uvedeného je žalobce přesvědčen i o tom, že poruchu jeho zdraví lze podřadit i pod jiné kategorie těžké újmy na zdraví - podle ustanovení § 24 odst. 3 písm. d), e) zákona a v žalobě nově namítá i naplnění kategorie podle § 24 odst. 3 písm. f) zákona.
57. Žalovaný dle odůvodnění žalovaného rozhodnutí vycházel především ze závěrů znaleckého posudku založeného ve spise policejního orgánu sp. zn. KRPC - 113670/TČ-2015-020217. Znalecký posudek MUDr. P. S. z oboru ortopedie a traumatologie ze dne 9. 4. 2016, č. j. KRPC-113670-111/TO-2015-020217, v části „B – Rozbor a závěry“ konstatuje, že žalobce při incidentu utrpěl zlomeninu dolní čelisti vpravo, jednalo se o zlomeninu s posunem úlomků s porušením okluze, to znamená skusu. Zlomenina probíhala tzv. foramenem mentalis, což je anatomický útvar kosti dolní čelisti, kudy prochází kožní nerv inervující oblast brady. V bodu 4 posudku lékař konstatuje, že z hlediska medicínského se jedná o poranění středně těžkého stupně, z hlediska soudnělékařského se jedná o ublížení na zdraví. V bodu 5 poté znalec uvádí, že doba léčení u zlomenin dolní čelisti v případě nekomplikovaného průběhu je zhruba 8 týdnů. Po celou tuto dobu je poraněný omezován jednak bolestmi v oblasti dolní čelisti při otevírání úst, ale zejména při mluvení a při kousání a příjmu potravy. Navíc po operaci je poraněnému naložena fixace na čelist, která znemožňuje otevírání úst po dobu asi 4-6 týdnů, takže po tuto dobu je poraněný velmi limitován v příjmu potravy, může přijímat tekutou či polokašovitou stravu. Není předpoklad, že by poranění zanechalo trvalé následky, protože došlo ke zhojení, je pravděpodobné, že poškozený bude po delší dobu pociťovat pobolívání při maximálním

Shodu s prvopisem potvrzuje:

skusu apod. Subjektivní potíže (tj. dle bodu A – Nález bolest zubů, nemožnost více otevřít ústa, necitlivé místo v místě poranění čelisti - pozn. městského soudu) popisované poškozeným podle znalce plně odpovídají obvyklým potížím u tohoto typu poranění. Dále znalec konstatuje, že v tomto případě došlo k poranění kožního nervu, který prochází v dolní čelisti v kostním tunelu, tzv. *foramen ovale*. Protože lomná linie zlomeniny procházela právě tímto kanálem, je poranění kožního nervu tímto vysvětlitelné a z toho resultují potíže – snížená kožní citlivost oblasti pravé části úst od dolního rtu po bradu. Tato snížená kožní citlivost bude nejspíše nevratná a bude trvalým následkem utrpeného úrazu.

58. Ze znaleckého posudku podle názoru městského soudu vyplývá, že znalec zde kombinuje obecné poznatky o vážnosti zranění, o délce léčby a následcích v obdobných případech a k tomu přidává své konkrétní poznatky o zjištěném zdravotním stavu žalobce následkem úrazu.
59. Spis policejního orgánu dále obsahuje zprávy MUDr. P. R., praktické lékařky pro děti a dorost. Ta v lékařské zprávě ze dne 2. 9. 2015, č. j. KRPC-113670-18/PŘ-2015-020217, specifikuje zranění žalobce jako uzavřenou zlomeninu dolní čelisti, s tím, že způsobem léčby bylo operativní řešení zlomeniny destičkovou šroubovanou dlahou. K tomu, jak dlouho toto zranění omezovalo žalobce v obvyklém způsobu života a v čem toto omezení spočívalo, lékařka uvedla, že u žalobce byla mezičelistní fixace 14 dní po operaci – nemožnost otevření úst, možná pouze mixovaná strava, složitá hygiena dutiny ústní, huhňavá řeč - špatná slovní komunikace. Tataž lékařka ve zprávě ze dne 15. 3. 2016, č. j. KRPC-113670-96/PŘ-2015-020217, již nově uvádí, že možnost pracovní neschopnosti by mohla být 6-8 týdnů, byť zde lékařka poukazuje i na to, že žalobce byl žák, a proto u něj pracovní schopnost šetřena nebyla. K otázce, jak dlouho zranění omezovalo žalobce v obvyklém způsobu života a v čem toto omezení spočívalo, lékařka uvedla, že do 5. 10. 2015 byla u žalobce mezičelistní fixace – mohl jíst jen tekutou stravu, těžko srozumitelná řeč, bolestivost.
60. Spis policejního orgánu sp. zn. KRPC-113670/TO-2015-020217 obsahuje rovněž předběžnou propouštěcí zprávu Nemocnice České Budějovice, dětského oddělení o hospitalizaci žalobce v období od 9. 8. do 14. 8. 2015 včetně zprávy stomatologického oddělení ze dne 14. 8. 2015. Tyto dva podklady a další - lékařské zprávy ze dne 13. 8., 17. 8. 2015 z Nemocnice České Budějovice, ambulantní zpráva ze dne 24. 8. 2015, ambulantní zpráva ze dne 10. 9. 2015, ambulantní zpráva ze dne 24. 9. 2015 a shrnutí dalšího průběhu léčby zpracované MUDr. R. v období od 17. 8. do 3. 11. 2015, jsou dalšími podklady správního spisu žalovaného – žalobce tyto podklady přiložil ke své žádosti. Z lékařských zpráv konkrétně znovu vyplývá, že žalobci bylo způsobeno zranění dne 9. 8. 2015 úderem pěstí do obličeje – fraktura dolní čelisti. Dne 10. 8. 2015 se žalobce podrobil operaci zlomeniny čelisti destičkovou šroubovanou dlahou v celkové anestezii. Mezičelistní fixace ponechána do kontroly dne 10. 9. 2015, léčba ukončena 24. 9. 2015, kdy byla žalobci sejmuta dolní a horní Sauerova dlahy. Po celou dobu léčení bylo žalobci doporučeno dodržovat klidový režim, jíst mixovanou stravu, dostatek tekutin, zákaz požívání alkoholu po dobu trvání mezičelistní fixace.
61. Rukou psané poznatky MUDr. R. praktické lékařky pro děti a dorost poté poskytují přehled o průběhu léčby včetně období po ukončení léčby zlomeniny čelisti dne 24. 9. 2015. Z nich vyplývá, že po ukončení léčby dne 24. 9. 2015 žalobce trpěl obtížemi – „*občasné bolesti (v noci spí, kousat může)*“, „*necitlivá část dolního koutku vpravo, ústa otevře*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

ale“ ...nečitelný text.... „boli“ (zprávy ošetřující lékařky MUDr. R. ze dne 27. 10. 2015 a 3. 11. 2015).

62. Všechny tyto podklady v souhrnu podle názoru městského soudu podávají dostatečně komplexní přehled o délce a rozsahu omezení života žalobce v době léčby a po ukončení léčby. Znalecký posudek popisuje a hodnotí stav žalobce s odstupem delšího času (ca půl roku) od poškození zdraví, tj. vypovídá o ustálení zdravotního stavu žalobce. Na jeho základě a ve spojení s průběžnými lékařskými zprávami lze tedy kvantifikovat dobu trvání poruchy zdraví žalobce následkem trestného činu a i jeho následky.
63. Na základě těchto podkladů městskému soudu vyplynulo, že přímo následkem zranění byl žalobce ve způsobu života nejvýznamněji postižen v období od 9. 8. 2015 do 24. 9. 2015, tj. v době mezičelistní fixace do doby sejmutí Sauerových dlah – po tuto dobu žalobce byl značně omezen ve způsobu příjmu potravy, v hygieně ústní dutiny a při dorozumívání se mluvenou řečí. Po ukončení léčby až do dne 9. 4. 2016 (tj. do dne vyhotovení znaleckého posudku) pak přetrvávaly další obtíže žalobce – bolesti v oblasti čelisti a snížená citlivost v oblasti zranění, jež byla dokonce znaleckým posudkem klasifikována jako trvalý následek zranění.
64. Z podkladů správního řízení (lékařských zpráv a znaleckého posudku) tak vyplývá, že samotná doba léčení žalobce trvala 47 dnů včetně - ode dne hospitalizace 9. 8. 2015 do dne sejmutí Sauerových dlah dne 24. 9. 2015 a předání žalobce do péče praktické lékařky pro děti a dorost, celkem tedy 6 týdnů a 5 dnů. Z předložených lékařských zpráv a znaleckého posudku městský soud zjistil, že po tuto dobu léčení byl žalobce na obvyklém způsobu života omezen zejména tím, že mu byla ze strany ošetřujících lékařů doporučena konzumace mixované stravy a zakázána konzumace alkoholických nápojů (v této části se městský soud ztotožnil se žalovaným v tom, že zákaz konzumace alkoholických nápojů nemohl být pro žalobce coby dítě pro běžný život nijak omezující).
65. Žalovaný omezení v přijímání stravy hodnotil pouze tak, že žalobce ve věku 16 let byl schopen sám se vypořádat s tímto způsobem stravy i bez asistence jiných osob. Městský soud je nicméně toho názoru, že tento závěr žalovaného je nesprávný a v rozporu s ustanovením § 24 odst. 3 písm. i) zákona. Podle citovaného ustanovení je totiž rozhodující doba trvající poruchy zdraví a (dle citované judikatury) míra omezení běžného způsobu života poškozeného, nikoliv zachování úrovně soběstačnosti při péči o svou osobu. Podstatné je pak to, že žalobce se v uvedeném období nemohl stravovat bez omezení tak, jak byl sám zvyklý předtím. V projednávané věci je konkrétně prokázané omezení života žalobce spočívající ve ztíženém přijímání potravy po dobu 47 dnů a přetrvávající následky. Vzhledem k tomu, že tato doba přesáhla dobu 6 týdnů, právě tuto okolnost je tedy podle názoru městského soudu třeba hodnotit jako zásadní a citelné omezení obvyklého (dosavadního) života žalobce. Podle názoru městského soudu by bylo na místě v této zkoumat i možné subjektivní potíže se zraněním spojené, jako mohly být např. přetrvávající bolesti hlavy či poruchy spánku. O těchto možných následcích úrazu však lékařské podklady nic nevypovídají a žalovaný tak tyto okolnosti ani nemohl hodnotit.
66. Pokud namítl žalobce, že mu byla způsobena újma i ve smyslu § 24 odst. 3 písm. d) zákona - ztráta nebo podstatné oslabení funkce smyslového ústrojí (žalobce tvrdí alespoň částečnou ztrátu chuti), a § 24 odst. 3 písm. e) zákona – poškození důležitého orgánu – žalovaný byl toho názoru, že tato újma na zdraví nebyla potvrzena ani lékařskými zprávami a ani

Shodu s prvopisem potvrzuje:

znaleckým posudkem. Městský soud z podkladů ověřil, že komplikace – následky zranění - jsou charakterizovány jako snížená citlivost 50 % oblasti zranění tváře (pravé poloviny D rtu a brady)- ty zmiňuje (jako subjektivní vjem žalobce) zpráva ze dne 14. 8. 2015 a potvrzují jej zprávy ze dne 24. 8., 10. 9. a 24. 9. 2015. Sníženou citlivost dolního koutku vpravo zmiňuje rovněž MUDr. R. dne 3. 11. 2015 a připouští je jako věrohodný následek úrazu i znalecký posudek. Stejně podklady taktéž ani teoreticky nepodporují úvahu o tom, že by u žalobce byl poškozen např. jazyk, oko či ucho jako smyslový orgán. Podle názoru městského soudu není tedy prokázána ztráta, resp. poškození smyslového orgánu. Poškození trojklanného nervu tj. poškození důležitého orgánu - poté neprokazuje pozdější znalecký posudek (ten však připouští poranění kožního nervu mající za následek sníženou citlivost oblasti poranění) a ani žalobce k tomu nepředložil např. jiný lékařský posudek/zprávu z oboru ortopedie, stomatologie nebo především neurologie, který by tyto závěry posudku vyvrátil.

67. Městský soud se tak se žalovaným ztotožnil v závěru, že podklady nesvědčí závěru o poškození zdraví žalobce i ve smyslu § 24 odst. 3 písm. d) a e) zákona.
68. Popisované přetrvávající obtíže po léčení úrazu žalobce, které jako relevantní připustil zejména znalecký posudek, lze však podle názoru městského soudu stále podřadit jako další okolnost poruchy zdraví ztěžující život žalobce nad dobu 6 týdnů podle § 24 odst. 3 písm. i) zákona. Tyto následky a právě narušení tak základní činnosti, jakou je přijímání potravy, pak nelze bagatelizovat (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 783/2013). Právě toto vylíčené porušení zdraví omezující život žalobce a trvající po dobu delší 6 týdnů proto městský soud hodnotí tak, že ve smyslu k § 24 odst. 3 písm. i) zákona byla žalobci trestným činem způsobena těžká újma na zdraví.
69. Pro úplnost pak městský soud dodává, že následek zranění - zohyzdění dle § 24 odst. 3 písm. f) zákona žalobce netvrdil ve správním řízení a nehodnotil jej (ač by jakožto zjevný následek úrazu do obličejové části jistě mohl) ani znalec. Tento následek zranění tak nebyl v projednávané věci prokázán.
70. Pokud jde o výši odškodnění, vzhledem k tomu, že žalobci byla trestným činem způsobena těžká újma na zdraví ve smyslu § 24 odst. 3 písm. i) zákona, náleží mu podle § 28 odst. 1 písm. b) zákona náhrada ve výši paušální částky 50 000 Kč nebo ve výši, která představuje oběti prokázanou ztrátu na výdělku a prokázané náklady spojené s léčením, snížené o součet všech částek, které oběť z titulu náhrady škody již obdržela; peněžitá pomoc nesmí přesáhnout ve svém součtu částku 200 000 Kč. Žalobce, jak již bylo vyjasněno ve správním řízení (a potvrzeno v žalobě), setrval na požadavku na odškodnění paušální částkou ve výši 50.000 Kč. Právě tato částka odškodnění tedy žalobci náleží.
71. Náhrada nemajetkové újmy podle § 28 odst. 1 písm. d) zákona náleží oběti podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona /týká se to výhradně oběti trestného činu proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti a dítěti, které je obětí trestného činu týrání svěřené osoby (§ 198 trestního zákoníku), kterým vznikla nemajetková újma/. Takové oběti je poté poskytnuta úhrada nákladů spojených s poskytnutím odborné psychoterapie a fyzioterapie či jiné odborné služby zaměřené na nápravu vzniklé nemajetkové újmy, a to až do celkové výše 50 000 Kč, pokud jí nebyla peněžitá pomoc poskytnuta již podle písmene a) nebo b). Vzhledem k tomu, že zde není sporu, že žalobce není obětí podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona, tato náhrada mu tedy nepřisluší. Pokud snad žalobce požadoval tímto způsobem odškodnění nemajetkové újmy za domnělý nesprávný postup orgánů činných v trestním řízení nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje:

snad žalovaného, podle tohoto ustanovení žalobci nemajetkovou újmu nahradit nelze. Odčinění nemajetkové újmy za domnělý nesprávný postup označených orgánů veřejné moci by tak bylo na místě pouze podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. I v tomto závěru se městský soud ztotožnil se žalovaným – žalobci tedy nenáleží odškodnění podle § 24 odst. 1 písm. d) zákona.

VI. Závěr a náklady řízení

72. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud shledal žalobu důvodnou, neboť žalovaný věc v otázce závažnosti způsobené újmy na zdraví žalobce posoudil v rozporu s ustanovením § 24 odst. 3 písm. i) zákona. Městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v této věci (srov. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný proto v dalším řízení bude vycházet z toho, že trestným činem ze dne 9. 8. 2015 byla žalobci způsobena těžká újma na zdraví ve smyslu § 24 odst. 3 písm. i) zákona a ten je tak obětí trestného činu ve smyslu ustanovení § 24 odst. 2 písm. b) zákona o obětech trestných činů, za které mu náleží odškodnění ve výši 50.000 Kč podle ustanovení § 28 odst. 1 písm. b) zákona.
73. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, má tedy právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl v soudním řízení zastoupen obecnou zmocněnkyní, náhradu nákladů řízení neuplatnil a od soudního poplatku byl jako oběť trestného činu osvobozen (srov. ustanovení § 11 odst. 2 písm. l) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Výše náhrady nákladů řízení tak představuje pro žalobce toliko náklady za poštovní přepravu zásilek za podání k soudům ve dnech 26. 11. 2018, 16. 1. 2019, 15. 10. 2019 (sp. zn. 10 A 158/2019), 26. 11. 2018 a 31. 1. 2019 (sp. zn. 10 A 6/2019). Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí **238 Kč** (54 + 44 + 44 + 52 + 44 Kč). Vzhledem k tomu, že žalobce je v řízení zastoupen obecnou zmocněnkyní a nikoliv advokátem, je žalovaný povinen náhradu nákladů zaplatit přímo žalobci (srov. § 149 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve spojení s § 64 s. ř. s.) K výplatě náhrady k rukám žalobce stanovil městský soud přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 14. května 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: